

Když jsem byla malá,
lezla jsem na ovocné stromy,
protože jsem milovala ovoce.
Když vylezete na ovocný
strom, abyste si utrhlí ovoce
pro sebe, můžete ho sníst
kolik chcete
a je to levnější.
Tak to je.
A když ho získáte
od majitele,
je tam nějaký limit.
Když ale umíte šplhat,
vezmete si, co chcete –
takové byly podmínky
zahrádkářů,
v mém rodném městě,
když jsem byla mladá
a když jsem studovala.
Pokaždé jsme šli do zahrady,
vylezli na strom
a sami si natrhali ovoce.
Levněji, samozřejmě, on také
věděl, že jsme studenti.
Neměli jsme moc peněz,
byli jsme děti.
On také věděl,
že má hodně ovoce
a stejně ho všechno
nespotřebuje;
tak umožnil také dětem,
aby si ho natrhaly
a měl nějaké peníze.
Bylo to lepší, než kdyby
spadlo na zem, shnilo
a on by ho musel sbírat
nebo platit nějakou sílu,
aby ho posbírala.
Časem
zaplatil nějakému dělníkovi,
aby ovoce posbíral
a prodával ho dětem,
bylo to někdy dražší,
než kdyby nechal děti,
aby si utrhlí sami
něco navíc.
Kolik toho dítě unese?
Neměli jsme toho moc,
jen pár kapes
tady a tady.

Nejvíc jsme toho mohli dát
do školní tašky,
takže byl taky v pohodě.
Vylezli jsme nahoru,
najedli se, dali si něco
do školní tašky
a šli domů.
Byli jsme taky upřímní,
ukázali jsme mu to
a on řekl: „dobrá“,
pak jsme odešli.
Takže teď to vše může
udělat taky ta dívka.
Byla to velmi tichá dívka
a byla velice
plíživá, velmi rychlá,
že si někdo mohl myslet,
že je na několika
místech najednou.
Možná byla na několika
místech najednou,
jen lidé o tom nevěděli.
Tento koncept,
být na několika místech
najednou je lidem
velice cizí, i teď.
Myslí si,
že to mohl dělat jen Buddha,
jen Ježíš to mohl dělat,
i když v Ježíše
vůbec nevěřili.
Nebo, že je
několik svatých,
které spočítáte na jedné ruce.
Nepomysleli by si,
že to může být nějaký
současník, například,
že to v té době může dělat.
Proto jsme nebyli překvapeni,
že to čteme o její době,
i když si mysleli,
že to mohla být ona –
vypadalo to,
že mohla být
na několika místech
ve stejnou dobu –
ale oni si ale mysleli,
že jen byla příliš rychlá,
příliš plíživá.
To říkali.

Lidé tedy říkali,
že měli dojem,
že byla na několika místech
najednou,
ale ona tak možná jen
nepůsobila, moje láska,
možná se skutečně
objevovala na různých
místech najednou.
Mazu byla tedy
velmi rozrušená
a cítila bolest,
když viděla,
že její lidé ve městě
umírali vyčerpáním a hladem.
Rozhodla se,
že s tím něco udělá.
Její otec řekl,
že mezi
kohoutím zakokrháním
a úsvitem,
v té době mohou
odpočívat, pamatujete?
To je velmi krátká doba,
protože kohout zakokrhá
a pak začne svítat,
většinou... velmi brzy potom.
Jednoho dne tedy
vylezla na strom
a napodobila
kokrhání kohouta,
před půlnocí.
Všichni šli tedy spát.
A pak vylezla
sem a tam a kokrhala
jako kohouti
a pak začali
kokrhát všichni
kohouti ve městě.
Takže lidé
(Mohli spát.) odpočívali,
mohli jít spát.
Nebo i když byla půlnoc,
strážci slyšeli
kokrhát kohouty,
nechali lidi jít:
„Jděte, jděte, jděte!“
Protože taky věděli,
že mají na spánek
velmi málo času.

Myslel si, možná
jdou špatně hodinky.
Tak to šlo, dál a dál
nějakou dobu,
několik týdnů,
pak si její otec všiml,
že práce...
něco není v pořádku!
Všiml si,
že práce na městské zdi
najednou nějak zaostává,
že je opožděná za plánem,
který nařídil.
Vzpomínáte?
Tak se začal vyptávat strážní
a strážci mu řekli:
„Velmi přísně jsme
dodržovali vaše nařízení,
neudělali jsme nic špatně.
Pustili jsme lidi,
když kohouti zakokrhali
a vzbudili jsme je,
když svítalo.
To je pravda.“
Té noci tedy starosta,
otec Mazu,
pan Ma,
zůstal celou noc vzhůru
a pozoroval lidi.
V půlnoci znovu
uslyšel kokrhát kohouta
ze střechy jeho domu.
A pak uslyšel dalšího,
ze sousední střechy.
Většinou kohouti nebývají
na střeších,
jak to, že slyšel
tolik kohoutů
ze střech?
Pak to dál pozoroval
a zjistil, o co se jedná.
Věděl to.
Ráno, protože
Mazu skákala ze střechy
na střechu,
aby probudila
kohouty z celého města,
strávila tím polovinu noci.
Když se tedy vrátila
do pokoje

brzy ráno,
viděla, (Svého otce.)
že tam sedí její otec,
kontrola. Och můj Bože.
Popadl ji do rukou a řekl:
„Zmařila jsi moji příležitost
získat hodně peněz.
Musíš za to zaplatit.“
Och můj Bože.
Přivázal ji ke sloupu
a šel pro bič,
aby ji zbičoval.
Když se ale vrátil,
nebyla tam.
To miluji, šťastný konec.
Starosta tedy
a jeho strážci
hledali všude,
ale nemohli ji najít.
Mazu prchala
a prchala a prchala –
běžela, běžela, běžela velmi
rychle pryč od svého otce.
Nevím, jak mohla
rozvázat ten provaz,
zřejmě byla chytrá
nebo měla v kapse nůž.
Kdo ví?
Možná by ho nenapadlo,
že to může udělat.
Když Mazu
prchala o život
od potrestání svého otce,
potkala nesmrtelnou bytost,
která ji učila umění
nesmrtelnosti a magie.
To už víte co je.
Vše co se stane,
co se nestane jim,
nazývají magií.
Tak se naučila umění
magie a nesmrtelnosti.
Na začátku to tak říkají.
Myslí si, že vše, co děláme,
je pro nesmrtelnost,
samozřejmě, protože my
bychom řekli pro věčný život,
„To jsme se naučili
pro věčný život.“
V dávných dobách to

to také tak říkali:
„naučili se to,
a pak žili věčně“.
Ale všichni Mistři také
zemřeli, včetně
Lao Tzu a
všech nesmrtelných lidí...
„Nesmrtelných,“
tak jim říkali.
To co chtěli říct, bylo,
„neumřít duchem.“
Proč si máme nechávat tělo?
Jednoho dne bude zničené.
I kdybychom žili
1000 let...
zapomeňte na to, zapomeňte.
Stejně,
kdo by tady chtěl
žít moc dlouho, co?
Včera
Číňané doufali,
že tady budu žít napořád.
Řekla jsem: „Ne, ne.
Děkuji vám, ne.
Ne. K čemu?“
Budu žít, jak dlouho budu
moci. Ne, že bych chtěla
zítra zemřít nebo něco,
ale budu žít,
dokud to bude nutné,
dokud budu moct udělat
něco pro svět,
do nějaké míry
podle jejich karmy
(odplaty) a také
jejich ochotě se změnit.
Pokud ne, pak jestli tady
budu žít nebo ne je jedno.
Ona se tedy učila
s tímto nesmrtelným
a po jejím učení
se vrátila do svého města.
A pak ji lidé viděli,
jak letí z mostu
před davem lidí,
vzlétla k obloze.
Potom lidé
pojmenovali ten most,
„Nesmrtelný most“,
aby vzdali čest odvaze

a lásce k lidem.
Myslím, že se vrátila
a ukázala lidem,
že tam byla stále,
ale zřejmě ne v těle
nebo možná v těle.
Ale lidé tomu všemu
stejně nerozumí.
Myslí si: „Och, ona letí.“
Jako zmrtvýchvstání, víte?
To byl příběh o Mazu,
velké dámě Číny.
Dobrý příběh. Dobrý příběh.
Vidíte, proto si lidé
stále stěžují:
„Jak to, že má hodný
člověk stále potíže
nebo zemře mladý,
a špatný člověk prosperuje
a zdá se, že bude žít stále?“
Ale není to tak, není to tak.
Jen to tak vypadá,
kvůli koncepci času
tohoto světa
a omezení prostoru
této Země.
Někdy je čas skutečně
něco nepřijemného.
Dokonce i taková
svobodná, svobodná duše –
se stejně musí limitovat
do zajetí různých věcí
v tomto světě.
Stejně jako vy.
Proto si nestěžujte,
že nejste svobodní,
že musíte chodit do práce
a na kterou hodinu,
když nepřijdete, vyhodí vás.
Někdy je to tak.
Takže se musíme
nějak hodně limitovat
v tomto světě,
ať jsme osvícení nebo ne.
Alespoň, když
jsme osvícení
víme, „dobrá, musíme
to dělat, tak to děláme“.
Moc si nestěžujeme
a snažíme se

to dělat co nejlépe,
protože máme
dobré svědomí,
ne proto,
že někdy musíme.
Nesnažíme se to ošidit
nebo dělat něco jiného,
abychom se vysvobodili.
Jako Ježíš Kristus,
musel jít na kříž,
on to věděl,
ale přesto šel.
Rozumíte mi?
Ano, dobrá.
Dobře, to byl dlouhý příběh.
Velmi dobrý příběh.
Dobrý příběh. Ano, ano.
Číňané mají
spoustu dobrých příběhů.
Aulačané (Vietnamci) mají
hodně dobrých příběhů.
Já už jsem ale hodně
aulackých (vietnamských)
příběhů vyprávěla,
myslím, dávno.
Lidé ze západu mají
také nějaké příběhy.
Muslimové mají
hodně příběhů.
Dervišové mají
hodně příběhů, přirovnání.
Ježíš také vyprávěl
hodně příběhů.
V hinduismu
je mnoho legend,
v sikhismu je mnoho legend.
Líbí se mi ty příběhy,
proto jsem je posbírala
a čtu vám je
s mým výkladem.
Líbí se vám to? (Ano.)
Protože když čtu příběh,
trvá to možná dvě minuty
a nic víc,
konec, víte?
Jedna nebo dvě stránky,
to je vše, ano. Dobře.
Miluji vás.
Můj dům je malý,
ale lepší než nic, ne?

Ano!
Děkuji vám
za píseň včera večer.
Co jsem udělala, že jste
mi tak moc děkovali,
tak dojemnou písni?
Nic jsem pro vás neudělala.
Ne, udělala jste hodně věcí.
Jen jsem vám dala zasvěcení,
to je vše,
protože jste přišli.
To stačí, Mistryně.
To je víc než dost.
To je ale vaše, jen jsem vám
pomohla se probudit,
vašemu pravému „Já“ uvnitř.
Neudělala jsem nic jiného.
A když přijдете sem,
samozřejmě se snažím
o vás postarat, duchovně,
vysvětlím vám věci,
aby vás vaše mysl
neobtěžovala, a nechala
vás meditovat. To je vše.
V Au Lac (Vietnamu)
máme velký horský masiv,
ze sevru k jihu –
celý velký masiv hor –
dělí ostatní země
a Au Lac (Vietnam).
Říkáme jim,
„Dlouhé hory“,
Truong Son.
Je to obtížné, ale někdo
je přelege
a dostane se do jiné země,
víte, samozřejmě.
Uděláme cokoli,
kromě překonání našeho ega.
To je něco udivujícího.
(Ano.) Udivující.
Lidé tak moc trpí,
tak moc, jen proto,
že nevědí, že jsou tak velcí.
Tíhnou jen
ke své malé znalosti
a drobným tradicím, jakkoli
jsou špatné nebo dobré,
malý zbytek,
strávený a požvýkaný,

nějaká „almužna“
tu a tam,
trocha znalosti
světa, a pak
pak na tom lpí.
A nechají celé
velké bohatství moudrosti
nedotčeno a tolik, tolik trpí.
Bolí mě
jen pomyslet na to,
jak se lidé degradují
na takovou úroveň
utrpení, když mají
uvnitř sebe
tak velkou sílu
přenášet hory
a vysoušet oceány,
stále, 24 hodin denně,
od narození
až do doby,
kdy zavřou oči
a přestanou dýchat.
Je udivující,
jak může král iluze
zahnat lidi
k tak hroznému
utrpení a trápení.
Proto bych si přála,
abych mohla udělat víc, víte?
Zachránit planetu?
Ano.
Doufám, že mohu. Snažím se,
snažím se s vaší pomocí.
Musím vám poděkovat,
vám všem.
Každému, kdo šel ven
a dal jeden leták,
děkuji.
Protože z toho jednoho
letáku se to může dozvědět
10 lidí a možná 100, pokud
člověk, který ho dostane
je upřímný a věří v to,
v co věříte vy,
on si to zkopíruje.
Možná to dá dalším
tisícům, stovkám lidí,
kdo ví.
A možná
zachráníte planetu

pro své děti.
Mně je to
skutečně jedno.
Je mi opravdu jedno,
jestli odejdu zítra.
Doufám, že jednoho dne
zachráníme planetu.
Mistryně,
mám nějaké pozitivní zprávy,
s kterými jsem se teď setkala.
Ano?
Ano.
Když jsme včera večer
skončili s oslavou,
šla jsem zkontrolovat zprávy
(Ano?) a vedoucí
oddělení udržitelnosti
z britské národní
zdravotní péče, (Ano.)
předložil návrh
na snížení emisí
vyločením veřkerého masa
ze vřech nemocnic britské
národní zdravotní péče.
To je dobrá zpráva,
dobrá zpráva.